

Hívj segítségül engem a nyomorúság idején! Én megszabadítlak és te dicsőítesz engem. (Zsoltár 50,15)

Mt 5,4

Boldogok, akik sírnak, mert ők megvigasztaltatnak.

Tulajdonképpen nincs jobb magyarázat a felolvasott textusunkhoz, mint a heti zsoltáridézet: *Hívj segítségül engem a nyomorúság idején! Én megszabadítlak és te dicsőítesz engem.*

Aki tud segítségért kiáltani, aki tud sírni – nem csendesen pityeregni, hanem üvölni, mint egy csecsemő – az kap segítséget. Van egy remek magyar közmondásunk: „néma gyereknek anyja sem érti a szavát” Ha nem szólsz, nem jelzed a szükségedet, ne várd, hogy változni fog a helyzet.

Kerestem mellé egy angol és egy német megfelelőt is.

“The squeaky wheel gets the grease” (A nyikorgó kerék kapja a zsírt)

„Ein Lamm, das nicht blöft, bekommt nichts. — Reden muß man” (A bárány, ami nem béget, semmit sem kap. – szólnod kell.)

Érdekes, hogy sokkal több mondás van arról, hogy jobb, ha nem szólsz, vagy jól meggondolod, mielőtt megszólalsz. Valószínűleg erre is vagyunk tanítva. Sokáig az volt a gyereknevelési alapelv is, hogy a síró csecsemőt nem szabad felvenni, mert akkor majd leszokik a sírásról. Szokja meg, hogy nem zargathatja minden apró gondjával a szüleit, hanem 3 vagy 4 óránként kap enni, közte meg hallgasson...

Valójában ma már tudjuk, hogy egy csecsemő nem képes arra, hogy felmérje, mennyi van még a következő etetési idejéig, ezért nem rendre tanítja ez a fajta szülői magatartás, hanem csak arra, hogy hiába kér segítséget, nem feltétlenül fogja megkapni. Néha igen, de legtöbbször nem. Mi ebből a tanulság? Az, hogy nem bízatsz a szüleid, gondoskodásában, abban, hogy a világ jó hely, ahol az igényeidre mindig van, aki figyel.

Isten pont az ellenkezőjéről szeretne minket meggyőzni: Arról, hogy hozzá bármikor fordulhatunk, egy csecsemő egyszerűségével, elsírhatjuk neki a problémáinkat, bajainkat, szükségleteinket és fájdalmainkat.

A boldogság pont abban rejlik, hogy ha merjük átállítani magunkat erre a bizalomteli üzemmódra, arról, hogy „minek mondjam, úgysem

érdekel senkit, jobb, ha én magam sem foglalkozom vele”, akkor az életünk felszabadultabbá, bizalomtelibbé és tehermentesítetté válhat.

Miket is sírhatunk el Istennek? Röviden: neki bármit. Elsírhatjuk a fájdalmainkat, csalódásainkat, a haragunkat, a hiányainkat, a bűneinket (!). De elsírhatjuk neki a világ bajai feletti félelmeinket, fájdalmainkat is. Hányszor sírnak a próféták a nép engedetlensége vagy a rájuk váró, vagy már be is következett nyomorúság miatt. Jézus is megsiratja Jeruzsálemet Virágvasárnapon.

A fontos az, hogy nem az a megoldás, ha becsukjuk a szemünket a magunk vagy a mások boldogtalanságára, ha úgy csinálunk, mintha ez nem lenne. Sokféle stratégiánk van erre: Egyszerűen kizárjuk, elfojtjuk ezt a fájdalmas részét a valóságnak, vagy valami vidám, felhőtlen dologba kezdünk, hogy ne ezzel kelljen foglalkoznunk. Esetleg tombolni, dühöngeni kezdünk, hogy ezzel tereljük el az érzéseinket: pusztítunk másokat, ok nélküli gonosz megjegyzésekkel, vagy pusztítjuk magunkat, éheztetéssel, vagdosással, droggal, nikotinnal.

Van megoldás a fájdalmainkra Istennél. De ehhez mernünk kell elsírni nekünk ezeket a fájdalmakat. Nem egyszer olvassuk az evangéliumban azt, hogy Jézus sírt: Sírt Jeruzsálem felett, Sírt Lázár sírjánál, sírt a Gecsemáné kertben stb. Nem szégyen és nem a gyengeség jele az, egy férfinál sem, ha sírsz. A gyengeség az, ha nem mersz szembenézni a fájdalmaiddal, s inkább azt hazudod, hogy nincs semmi, ami fájna.

Nem az a cél, hogy mindig fájjon valami. De az sem cél, bár a világ valahogy ezt akarja elhíttetni velünk, hogy mindig felhőtlenül jól érezzük magunkat. A cél az, hogy tartalmas, Krisztuskövető életet éljünk. S ebbe beletartozhat a sírás is. Mert van mennyei Atyánk, aki meghallgatja.